

မိုးတော်သူ

ပုတာလကျောင်းတော်သား

၆ လှဲ ၆ နံ : ၈ ဟု ကျ : ၀ နံ :

၈၀၆ (၆)

ဆုံဆည်းခွဲခွာဓမ္မတာ

ဝေဒနာရှင်အဘိုးအို၏ အခန်းတံခါးကို စင်းတိမ်းက တွန်းဖွင့်လိုက်
၏။ သို့သော်...

အခန်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

အသုံးအဆောင်များ လည်း မတွေ့ရတော့ပါချေ။

စင်းတိမ်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် အဘိုးအိုလဲလျောင်းခဲ့သော ခုတင်ဘ
က်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည် ။

ခေါင်းအုံးပေါ်၌ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလိုက်၏။

စင်းတိမ်း၏ ရင်ထဲ၌ ဆို့နင့်သွားမိသည် ။

သူသည် စာကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

စာအိတ်ပေါ်၌...

ငါ့တပည့်စင်းတိမ်းသို့...

ဟု ရေးသားထားသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

“ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်တောင်ဆက်မသွားပါလား”

စင်းတိမ်း၏ ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားဖြစ်သည် ။

သူသည် စာကိုဖောက်ကာ ဖတ်လိုက်မိလေသည်။ ။

*

မင်းတိမ်း... .

ခုနက ဆရာကြီးရှောင်လော့ဆယ် လာသွားတယ်။ သူက ဆရာရဲ့ ဒေါင်းမြီးကို တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိခံသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စအတွက် မင်းစိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး... .

ငါ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးက တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာတယ်။ နောက်ထပ် နေရရင် ဆယ်ရက်ပေါ့။ ငါက မင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ သေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မင်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးရမှာ ကိုလည်း ငါမကြည့်ရက်နိုင်ပါဘူး... .

မင်းနဲ့ ဆရာဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံဆည်းခဲ့ကြတယ်။ မင်းဟာ... . ငါ့ကို ဆွေမျိုးရင်းချာလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ ငါအခုလို အသက်ကြီးပြီး ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်တဲ့ အချိန်မှ မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့လို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာမှုရခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲ။

အခု ဆရာသေပျော်ပါပြီ။ ဆယ်ရက်နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့ကို ဘယ်နေရမှာ မြေမြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ပုခက်က လာပြောပါလိမ့်မယ်။

မင်းဟာ စိတ်နှလုံးကောင်းရှိတယ်၊ တစ်နေ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပူတာလကျောင်းက ထွက်ချင်လည်း ထွက်ပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်မယ်ဆိုရင်လည်း ဝင်ပါ။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို တစ်ယူသန်မလုပ်ပါနဲ့... .

တိဗက်နယ်ဟာ အလွန်အေးစိမ့်ပါတယ်။ အခု စာရေးရင်း

လက်ချောင်းလေးတွေ ထုံလာတဲ့ အတွက် မနည်းကြိုးစား ရေးရပါတယ်။ မင်းအပေါ်မှာ ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ရောပေါ့...။

လူဝမ်းကျန့်

စာဆုံးသွားသည် နှင့် စင်းတိမ်းသည် ရူးသွပ်သူတစ်ယောက်ပမာ ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်မိ လိုက်လေသည် ။

“ဆရာ... ဆရာမသွားရဘူး”

သူသည် ယင်းသို့အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းလိုက်သည် ။

“ဆရာ....ကျွန်တော် ဆရာ့နောက်လိုက်ခဲ့မယ်”

သူသည် အော်ရင်း အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည် ။

လျူဟု လျူနှင့်ရှောက်စုတို့ သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြ၏။

စင်းတိမ်း၏ အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ လျူဟု လျူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည် ။

“သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ရှောက်စုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“အင်း... အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တာထင်ပါရဲ့ ”

လျူဟု လျူက ရယ်မော လိုက်လေသည် ။

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်းက ဘာနားလည်လို့ လဲ”

ရှောက်စုက မျက်နှာထားတည်ကြည်စွာဖြင့်...

“သိပ်နားလည် သိပ်သိတာပေါ့”

“သိရင်လည်း ပြောစမ်းပါ။ ဘာလဲ”

ရှောက်စုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်တယ်၊ မိန်းကလေးက ပြန်မချစ်တဲ့ အခါမှာ ရူးသလိုလို ပေါသလိုလိုဖြစ်သွားတာကို အချစ်လို့ ခေါ်တယ်”

လျူဟု လျူက ရယ်မောလိုက်၏။

“သွားစမ်းပါ၊ မင်းက ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ ”

ရှောက်စုက ပြုံးလျက်မှ ပင်...

“ဒါနဲ့ ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကော အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

လျူဟု လျူက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ငါ့ပစ္စည်းဘယ်မှာ ထားမှန်း အခုထိ မသိသေးဘူး”

ရှောက်စုက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာလေသံကြားရတာ အရေးမကြီးသလိုဘဲ”

ရှောက်စု၏ လေသံတွင် နားမလည်ဟန် ဖြည့်စွက်နေ၏။

လျူဟု လျူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် တကယ့်ကို အရေးမကြီးသယောင်ပြုကာ...

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

ရှောက်စုက ရယ်မော လိုက်လေသည်။

“အင်း... တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး

နေနိုင်သလားဆိုတာ ကျွန်တော်မြင်ချင်လိုက်တာ”

လျူဟု လျူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

“မင်း ငါ့ကို ဒီလိုပြောရသလားကွ”

“ဆရာကလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်က ခင်လို့ ပါ”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါ ဆရာရယ်”

ဤတွင် လျူဟု လျူက သူ၏ ကျောပြင်ကိုရိုက်လိုက်သည်။ ။

“ဘာလုပ်မလို့ လဲဆရာ”

“ငါ ပစ္စည်းသွားခိုးမယ်၊ မင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်”

ရှောက်စုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ...

“တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ”

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး လျူဟု လျူခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။ ။

★

“ဆရာ... ဆရာ...”

“ဆရာ... ဆရာ...”

စင်းတိမ်း၏ အော်သံသည် တောတောင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်နေလေသည်။ ။

စင်းတိမ်းသည် . . . ပြေးလွှားအော်ဟစ် ရှာဖွေသော်ပါလည်း ၀၀၃

နာရှင်အဘိုးအိုနှင့် ပုခက်တို့ ကိုမူ မတွေ့ရပါချေ။

နောက်ဆုံး သူသည် စိတ်မောလူပန်းဖြစ်ပြီး နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကျောက်တုံးပေါ်သို့ တက်ထိုင်ချ လိုက်လေသည် ။

“ဪ... ဆရာရယ်”

စင်းတိမ်းသည် ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် မြည်တမ်းပြီးနောက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ငိုကြွေး လိုက်လေသည် ။

*

ညနေ...

စင်းတိမ်းသည် လေးလံသောခြေလှမ်းဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ဆောင်သို့ ပြန်လာလေသည် ။

သူသည် ဆယ်မိုင်ပတ်လည်ရှိ စားသောက်ဆိုင်များ ၊ တည်းခိုခန်းများ ၌ နှံ့အောင်ရှာခဲ့သည် ။

သို့သော် ... ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုတို့ ဆရာတပည့်ကို အစအနပင် ရှာမတွေ့ပါချေ။

သူသည် တွေးရင်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်လေသည် ။

လိန်ကုက သူ့အားစောင့်နေ၏။

“စင်းတိမ်း... မင်းက ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုကို လိုက်ရှာနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တွေ့ခဲ့သလား”

စင်းတိမ်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“မတွေ့ပါဘူးဆရာရယ်”

လိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည် ။

“အင်း. . . ဒီ လူထူးလူဆန်းတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ
သေခါနီးရင်တော့ မင်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ချင်ဦးမှာ ပါပဲ”

စင်းတိမ်းက မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဆရာ. . . ကျန်တဲ့ လူတွေက ဘယ်တော့လောက်ပြန်ကြမှာ လဲဟင်
”

လိန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

“ဝမ်းကျောင်း၊ ချိုစိမ်းနဲ့ ကူဘွားဘွားတို့ ဆရာတပည့်တွေကတော့ မ
နက်ဖြန်ခါမနက်ကို ပြန်သွားကြတော့မယ်”

စင်းတိမ်း၏ ရင်ထဲ၌ တီဟု အင်း၏ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်
လာမိလေသည် ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး. . .

“ထိတက်တို့ ကော”

“ထိတက်တို့ ဆရာတပည့် ခဏနေဦးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လျူဟု လျူလည်း မပြန်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်. . . လျူဟု လျူက သူ့ပစ္စည်းမရသေးလို့ ဆက်နေဦးမှာ
ပဲ”

စင်းတိမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ . . .

“ဒါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တို့ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား”

လိန်ကုကပြုံးလျက်...

“မင်းစိတ်မပူပါနဲ့ ကိစ္စက အောင်မြင်မှာ ပါ”

ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် လိန်ကုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

*

လူ့ဘဝသည် အိပ်မက်နှင့်တူသည်။

ယင်းစကားသည် ရှေးပညာရှင်တစ်ဦးပြောဆိုခဲ့သောစကားတစ်ခွန်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့...

စင်းတိမ်းသည် ယင်းစကားရပ်၏ ဆိုလိုရင်းကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မော်လင်နာနှင့် တီဟု အင်းဟူသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သောနေရာတွင် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ယခုမှာ မူ...

မော်လင်နာသည် နက်ဖြန်ခါဆိုလျှင် စင်ကျိန်းနယ်သို့ သွားရတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။

တီဟု အင်းမှာ လည်း ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

ယင်းမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် သူ၏ အသည်းနှလုံးကို ပိုင်ဆိုင်

ထားသူဖြစ်ကြ၏။

ယခုမှာ မူ...

သူတို့ သည် သက်တန့်တစ်ခုပမာ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်မှေးမှိန် သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ ။

ယင်းကိစ္စအားလုံးတို့ သည် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဤကိစ္စများ သည် လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

စင်းတိမ်းက အတွေးများ ဖြင့် ချာချာလည်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာ ပင်...

လိန်ကု၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“စင်းတိမ်း၊ မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

စင်းတိမ်းက မချီပြုံးပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

“လူ့ဘဝဟာ အိပ်မက်မက်နေသလိုပါပဲ”

လိန်ကုက စင်းတိမ်းအားကြည့်ကာ ရယ်တော့မလို မျက်နှာပေးဖြင့်.

..

“ငါ့တပည့်ကလည်း အဘိဓမ္မာဆရာကျနေတာပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေသည်။ ။

★